

З "Книги Скитальця"

Святослав Гординський

Прокинулися всі ми окрадені,
Без рідних, дому. Горе нам, зрадженим,
Нам, обеззброєним підступно
Воїнам Правди, жадібним волі!

Нас голос кликав. Ніч не жахала нас.
Аж мить прийшла та: в бурях узріли ми –
Вогонь священний Прометея
Згас, і серця огорнула темінь.

З віків забутих, у підсвідомості,
Виття озвалось. Душі зв'ялило нам
Гарчання хиже, вовкулаче:
Знову пустиня розкрила пашу.

На бій останній вийшли герої. Бив
Їх, непокірних, час, щоб скорити. Вже
Не повернулися з виправи –
Крик бойовий їх замовк у хузі.

Кругом руїна, дике пустарище...
Вбогі вигнанці, юрби ізгоїв ми.
Лишень ідея ще нам світить,
Віра ще кличе: не піддавайся!
В усе бо в світі, все найдорожчеє,
Могли навік ми гірко зневіритись –
У Правду, в Бога і в Людину,
Лиш в Україну ще вірим твердо.

В чужі країни, в землі безрадісні,
Її з собою винесем, зранену,
Вогнисту мрію, що її ми
Кров'ю своєю споїли щедро.